

Arrest

nr. 186 150 van 27 april 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 juni 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 juni 2016 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient bij schrijven gedateerd op 11 december 2009 een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De verblijfsaanvraag van 11 december 2009 wordt op 14 september 2011 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid onontvankelijk verklaard. Eveneens wordt beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Verzoeker dient bij schrijven gedateerd op 25 oktober 2011 een nieuwe aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.4. De verblijfsaanvraag van 25 oktober 2011 wordt op 17 februari 2012 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding onontvankelijk verklaard.

1.5. Eveneens op 17 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Op 3 maart 2012 wordt verzoeker gerepatrieerd naar zijn herkomstland Marokko.

1.6. Verzoeker, die op onbepaalde datum opnieuw het Belgische grondgebied is binnengekomen, wordt op 9 juni 2016 door de lokale politie van Turnhout opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 9 juni 2016 de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissingen worden verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Het inreisverbod is gemotiveerd als volgt:

“Aan de heer die verklaart te heten:

naam: [D.]

voornaam: [J.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Marokko

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 09/06/2016 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

Betrokkene werd reeds gerepatrieerd. Betrokkene is terug in illegaal verblijf.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Het is daarom dat hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

x voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“[...] De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het

administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

[...] Artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Art. 74/11.[1 § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[2 De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien : 1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden; 2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.]2 De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

[...] Artikel 74/11, §1, derde lid stelt dat het inreisverbod maximum drie jaar betreft, indien voor een vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.

Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen.

Nog belangrijker is dat artikel 74/11 tevens voorziet dat er –vooraleer een inreisverbod wordt opgelegd– rekening te worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid verduidelijkt de verwerende partij dan ook geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact meent te moeten nemen.

Verwerende partij lijkt een inreisverbod van twee jaar bij afwezigheid van fraude als een nieuwe wettelijke regel te beschouwen.

Verzoekende partij heeft hier in België een Belgische vriendin en vrienden en kennissenkring. Dat is ook de reden waarom zij terug in België vertoefde.

Had zij gehoord geweest, dan had verwerende partij hier rekening mee kunnen houden. In die zin werd artikel 41 van het Handvest Grondrechten Europese Unie geschonden en tevens artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Verwerende partij toont op deze manier immers geenszins aan dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden van elk geval, zoals door artikel 74/11 Vreemdelingenwet vereist.

Een inreisverbod is immers een maatregel met een zeer ernstige impact, die moeilijk overschat kan worden.

In die zin schendt de bestreden beslissing alvast het artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet alsook de materiële motiveringsplicht.

De thans weergegeven motivering kan immers geenszins de beslissing (om een inreisverbod van twee jaar op te leggen) schragen.

[...] Maar er is meer. De wet stipuleert nochtans dat verwerende partij dient rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van een derdelander bij het nemen van een beslissing tot verwijdering.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

“Art. 74/13. [1 Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.]”

Uit de thans bestreden beslissing blijkt geenszins dat verwerende partij heeft rekening gehouden met de gezondheidstoestand of de familiale situatie van verzoekende partij. Sterker nog: zij had er geen weet van, aangezien zij verzoekende partij niet gehoord heeft.

[...]”

2.2.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar

beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Verzoeker wordt een inreisverbod opgelegd op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Uit deze wetsbepaling volgt dat verweerder in beginsel een inreisverbod dient op te leggen indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan (“gaat gepaard”), en hiervan enkel kan afwijken omwille van humanitaire redenen.

Verzoeker betwist niet dat hem, in het bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum waarmee het thans bestreden inreisverbod gepaard gaat, geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend en er aldus grond was tot het opleggen van het inreisverbod. In het licht van het gegeven dat verweerder in beginsel er toe is gehouden in deze situatie een inreisverbod op te leggen, kan verzoeker niet worden bijgetreden waar hij stelt dat het een loutere mogelijkheid betreft. Hij geeft niet aan, minstens maakt hij niet aannemelijk, dat in zijn situatie sprake was van enige humanitaire reden.

Wat specifiek de duur van het inreisverbod betreft, bepaalt artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat deze dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Verweerder beschikt ter zake over een ruime discretionaire bevoegdheid om een inreisverbod op te leggen variërend van één dag tot maximum drie jaar, waarbij hij rekening dient te houden met de specifieke omstandigheden van het geval, en dit brengt een motiveringsplicht met zich mee (cf. RvS 18 december 2013, nr. 225.871; RvS 18 december 2013, nr. 225.872; RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Wat de duur van het inreisverbod betreft, wijst verweerder op het gegeven dat verzoeker niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in het Rijk te verblijven en het belang van de immigratiecontrole, om te stellen dat een inreisverbod voor twee jaar proportioneel is. Deze motivering dient te worden begrepen in het licht van de eerdere motivering in het inreisverbod dat verzoeker reeds werd gerepatrieerd doch hij opnieuw in illegaal verblijf is. De Raad merkt op dat een dergelijke motivering waarbij wordt

aangestipt dat verzoeker niettegenstaande een eerdere repatriëring opnieuw in illegaal verblijf is en aldus niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven, op zich wel degelijk kan worden aangewend als verzwarende omstandigheid en als motivering inzake het verantwoordt van een duur van twee jaar. Nu verzoeker na een eerdere repatriëring opnieuw in illegaal verblijf is, blijkt in zijn hoofdte geenszins enige bereidheid om zich te schikken naar de verblijfsreglementering, hetgeen een element is dat bij het bepalen van de duur van het inreisverbod in rekening kan worden genomen.

Verzoeker kan aldus niet worden gevolgd als zou ter ondersteuning van het bestreden inreisverbod voor twee jaar louter worden verwezen naar de wettelijke mogelijkheid op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet om een inreisverbod op te leggen, zonder dat specifiek wordt toegelicht waarom wordt geopteerd voor een duur van twee jaar. Aldus kan hij evenmin worden gevolgd waar hij betoogt dat verweerder, bij afwezigheid van fraude, als regel of automatisch een inreisverbod voor twee jaar zou opleggen.

Verzoeker geeft vervolgens aan van mening te zijn dat verweerder, in tegenstelling tot wat is vereist bij artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, heeft nagelaten rekening te houden met alle relevante elementen bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. Hij wijst op het gegeven dat hij in België een Belgische vriendin en een vrienden- en kennissenkring heeft. De Raad kan evenwel slechts vaststellen dat verzoeker op geen enkele wijze verduidelijkt wie dan wel zijn Belgische vriendin zou zijn en evenmin een begin van bewijs van een relatie voorlegt. Voor zover op dit punt sprake is van een beschermenswaardige relatie zou toch mogen worden verwacht dat verzoeker op dit punt dan bewijsstukken kan voorleggen. Ook waar hij verwijst naar een vrienden- en kennissenkring blijft hij in gebreke enige verduidelijking te brengen of enig begin van bewijs voor te leggen. Er dient ook te worden vastgesteld dat verzoeker op 3 maart 2012 is gerepatriëerd naar zijn herkomstland Marokko en aldus gedurende zekere tijd afwezig is geweest van het Belgische grondgebied. Zelfs voor zover hij in het verleden bepaalde banden in België had, blijkt niet dat deze banden anno 2016 – en na verzoekers terugkeer naar België na zijn gedwongen verwijdering – dan nog bestaan. Verzoeker beperkt zich tot een loutere bewering dat hij actueel een vrienden- en kennissenkring heeft in België. Gewone sociale relaties opgebouwd gedurende een illegaal dan wel precair verblijf kunnen bovendien in geen geval onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM (EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290). Verzoeker slaagt er, waar hij er zich toe beperkt op algemene wijze te verwijzen naar het gegeven dat hij een Belgische vriendin heeft alsook een vrienden- en kennissenkring in België zonder hiertoe een begin van bewijs voor te leggen laat staan een onder artikel 8 van het EVRM beschermenswaardig privé- dan wel gezinsleven in België aannemelijk te maken, niet in aan te tonen dat verweerder bij het nemen van de thans bestreden beslissing enige relevante omstandigheid ten onrechte niet in rekening heeft gebracht.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de voorziene motivering inzake (de duur van) het inreisverbod is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of niet in redelijkheid een duur van twee jaar kan rechtvaardigen. Evenmin blijkt dat enig concreet gegeven hierbij ten onrechte buiten beschouwing is gebleven of het bestuur geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Enige onzorgvuldige voorbereiding van de bestreden beslissing kan evenmin worden vastgesteld.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.2.2. In de mate dat verzoeker zich beroept op een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet merkt de Raad op dat deze wetsbepaling betrekking heeft op beslissingen tot verwijdering. Overeenkomstig artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet is een beslissing tot verwijdering de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt. Een dergelijke beslissing dient te worden onderscheiden van een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, waarbij overeenkomstig artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden en die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering. Er blijkt bijgevolg niet dat verzoeker zich in het kader van huidig beroep dienstig kan beroepen op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. De Raad merkt verder op dat niet blijkt dat verzoeker zich dienstig kan beroepen op een miskennis van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Uit de bewoordingen hiervan volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67).

Niettemin dient te worden vastgesteld dat in zoverre verzoeker zich beroept op het recht om te worden gehoord dit recht wel integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht uitmaken (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45). De Raad wijst er weliswaar op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). In casu wijst verzoeker andermaal op het gegeven dat hij, indien gehoord, had kunnen wijzen op het gegeven dat hij een Belgische vriendin alsook een kennissen- en vriendenkring heeft in België. Er werd evenwel reeds vastgesteld dat verzoeker zich op dit punt beperkt tot een loutere bewering dat hij anno 2016 een Belgische vriendin en een vrienden- of kennissenkring heeft, zonder dat hiervan enig begin van bewijs laat staan enig overtuigend betoog wordt aangebracht. Door het louter aanbrengen van deze bijzonder algemene en blote bewering maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij het bestuur enig concreet en nuttig element had kunnen aanreiken dat het beslissingsproces kon beïnvloeden.

Een schending van het hoorrecht of de rechten van verdediging kan niet worden weerhouden.

2.2.4. Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevententwintig april tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS